

Lumina pentru suflet

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

Nr. 9/2021 din 28.02.2021

Din cuprins:

**Fiul meu preaiubit
pag. 2**

**Tragedia devine miracol (5)
Final
pag. 3**

**Semn miraculos, care revine mereu
pag. 4**

**Întoarcerea preotului Alexandru Fixa
pag. 6**

**Câteva cuvinte despre Padre Pio
pag. 7**

**Nu uita niciodată
pag. 8**

„Adevărata iubire începe de acolo de unde tu
numai aștepti nimic în schimb” – Antoine de
Sanit-Expery

**Muzeul Vatican – Rafael Santi – Schimbarea la
față pe Muntele Tabor**

Fiul meu preaiubit

A doua duminică din Postul Mare

Lect. I Gn 22,1-2a.9a.10-13,15-18

Lect. II Rm 8,31b-34

Evangh. Mc9,2-10

Ce bine, că suntem aici

Isus cu grupul său este pe drumul spre Ierusalim, unde trebuie să se împlinescă totul, ce este scris despre el. În această perioadă, răbdător și sensibil îi pregătește pentru aceea la ce vor fi martori de Paști. Fă uz de această oportunitate pentru pregătirea ta personală pentru cele mai mari sărbători. La poalele muntelui Isus anunță, că vrea să plece din nou în singurătate. O caută pe creasta muntelui,

dar de această dată își ia cu el trei dintre ucenicii săi. Sunt tocmai aceia, care au intrat cu el în casa, unde și-a confirmat puterea sa dumnezeiască, când i-a dat viață tinerei fete. Același grup de trei îl va lua nu peste mult timp în ceasul greu al luptei cu moartea. De ce tocmai acești trei? Nimeni dintre ucenicii săi nu întrebă despre motivul alegerii lui Isus.

Pentru manifestarea deosebitei bune voințe a lui Dumnezeu nu putem avea niciodată pretenții. Îți va fi suficientă siguranța, că nu-ți va lipsi niciodată harul, pentru a putea împlini voința lui Dumnezeu. Mulțumește-i Domnului, că împarte darurile sale cu cea mai înaltă înțelepciune pentru slava lui Dumnezeu și beneficiul tuturor.

Alătură-te micului grup. Urcarea pe creasta muntelui este lungă și anevoioasă. Cine vrea să experimenteze apropierea lui Dumnezeu, trebuie să se urce deasupra

orizontului în înălțimi, de unde abia poate distinge, cât de meschin este totul, ceea ce acolo jos uimește privirea, atâta timp cât este întunecat de dependențele pământești. Cine minte drumul, pe unde Domnul te conduce pe muntele unei singurătăți nobile, pentru a te putea întoarce cât mai curat.

Domnul a plecat și fața sa și îmbrăcămintea sa s-au schimbat dintr-o dată într-un mod miraculos. Strălucesc mai tare decât soarele, și cu toate acestea nu afectează vederea, ci captivează cu noblețea și frumusețea sa. Închină-te profund în fața Dumnezeirii care aici a descoperit noblețea sa. Conștientizează

că odată cu această privire, de la ce înălțime s-a coborât Fiul lui Dumnezeu, pentru a accepta cea mai umiltoare moarte. Salută-i pe ambii sfinți ai Vechiului Testament, care au venit, ca să vorbească cu el. Tema discuției lor nu este slava prezentă. Isus vorbește cu ei, despre prețul pe care îl vor plăti, pentru a se putea întoarce în casa slavei Tatălui, nicidecum singuri, ci cu Biserica sa.

Trei dintre cei Doisprezece, care ar trebui să fie cândva stâlpii Bisericii, sunt însă mai curând bulversați. Ceea, ce nu înțeleg astăzi, le va fi tocmai de folos când se va împlini prorocirea. Deocamdată sunt încă în captivitatea presupunerilor lor umane. Abia când Petru și Ioan vor merge la mormântul Domnului, își vor aduce aminte, de ceea ce astăzi au fost martori. Învață să primești cu umilință, și ceea ce depășește înțelegerea ta. Nici Mama lui Isus Maria nu a înțeles totul

chiar la început, însă a știut să păstreze acestea în inima sa până în momentul, în care a venit momentul înțelegerii.

Dar de pe o siguranță însă te poți sprijini și astăzi. În spatele acestei siguranțe ar trebui să fii recunoscător în mod special. Este vocea, cu care Tatăl din norul strălucitor, în mod repetat recunoaște iubirea sa nesfârșită față de fiul său. Auzi aceiași propoziție, pe care a spus-o, când Isus în numele întregii omeniri a primit în Iordan botezul pocăinței. Atunci Tatăl a anunțat cu mare afecțiune: *Acesta este Fiul meu preaiubit*. Dar astăzi mai avem aici un adaos, care te privește în mod direct și pe tine: *Pe acesta să-l ascultați*. Cândva pe muntele Sinai în timpul tunetelor și fulgerelor a făcut cunoscută Legea lui Moise. Acum anunță pe muntele Tabor în prezența lui noua lege: ascultarea față de Fiul preaiubit și Vestea lui Cea Bună despre iubire, pe care Fiul o confirmă și o va plăti cu sângele său.

Prezența patriarhului Vechiului Testament și a proorocului confirmă faptul, ce ai auzit înainte din gura lui Isus: *Să nu credeți că am venit să desființez Legea sau Profetii. Nu am venit să desființez, ci să împlinesc.*¹ Este o împlinire demnă de Fiul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a trimis din dragoste lumii. Noul legiuitor al Domnului împlinește Legea așa, încât nu se limitează la simplele porunci, ci la viața proprie, moartea, învierea arată drumul spre Tatăl ceresc.

Norul s-a dispersat și Domnul stă din nou în fața ta fără strălucire, bucuria slavei. Îți seamănă în toate, în afara păcatului, pentru a-ți ușura menirea, pe care ți-a dat-o Tatăl tău: să-l ascuți, să-l urmezi și să-i fi asemănător. Dar după toate acestea, la tot ceea ce ai fot martor, porunca Tatălui nu este mai curând o distincție decât o misiune?

¹ Mt 5,17

Închină-te Domnului și mulțumește-i, că îți este atât de aproape și atât de asemănător. Mulțumește-i și pentru toate poruncile sale. Roagă-l, să te îndrăgostești de ele și să te întorci de pe munte Schimbat, realmente Schimbat interior.

*Ascultă-mă, Doamne, căci sunt slujitorul tău eu, slujitorul tău, și fiul slujitoarei tale; tu ai sfărâmat lanțurile mele. Îți voi aduce jertfă de laudă și voi invoca numele Domnului. Voi împlini făgăduințele făcute Domnului, de față cu tot poporul său.*²

Sursa: Světlo, nr. 10/2006, pag. 3

Tragedia devine miracol (5)

Maria Lucia Ippolit

Final

24 februarie 2000

Am vorbit cu părintele Gerard și în acest timp am simțit teamă, pentru că este tăcut, privirea lui pătrunzătoare: te examinează, te cântărește. I-am povestit despre boala lui Matei și însănătoșirea lui, despre dragostea mea profundă pentru Padre Pio, despre aceea, cum am făcut

Spitalul lui Padre Pio în timpul procesului de canonizare

cunoștință cu el din scrisoarea lui, despre aceea, că indiferent care va fi hotărârea altor oameni privind acest caz, convingerea mea profundă de mamă și femeie

credincioasă rămâne aceea, că fiul meu s-a întors la noi, pentru că Domnul l-a vindecat fără a avea vreun merit, a intervenit, pentru a ne bucura în nemărginita sa milostivire, și asta la intervenția scumpului nostru Padre Pio. Apoi m-am întors la Matei și i-am explicat, că i-am spus părintelui Gerard visul lui cu Padre Pio (despre care cred, că

² Psalmul responsorial 116,16-18

a fost o întâlnire reală). Și Matei îmi povestește – acum îi este mai bine – unele amănunte: „Ști, mămico,” mi-a spus „eu dormeam și mă uitam di spatele patului, pe care au fost furtunele, apoi la un moment dat am văzut din ușa salonului cum intrau fulgerări ale unei lumini puternice. Lumina m-a trezit și acum l-am văzut pe Padre Pio și apoi pe partea cealaltă îngerii.” „Și ce ai crezut despre acea lumină?” „Mă gândeam că este Isus!” Sunt cuvinte tari, dar eu mă prefac ca și cum nu a fi nimic. După puțin timp Matei a adăugat: „Eu mă vedeam și îmi era bine!” „Și ai simțit ceva?” l-am întrebat. „Nu, nimic, mi-a fost bine și nu am simțit nimic. Dar când m-ați trezit, mi-a fost rău și eram singur, pentru că Padre Pio și îngerii nu au mai fost aici, eu îi căutam și sufeream foarte mult.” Am tăcut câteva minute și apoi mi-a venit o întrebare: „Scuză-mă, Matei, ai spus, că ai fost cu Padre Pio. Cum de ești atât de sigur?” „Pentru că el este acela, care este aici pe fotografia aceasta,” mi-a spus și îmi arăta fotografia atârnată

pe peretele salonului de spital. „De altfel, acasă îl avem pe Padre Pio în toate odăile!” „Ai dreptate, Matei, îl cunoști bine, de aceea explică-mi. Când ai fost cu el, de ce nu i-ai cerut nimic?” Cu un oftat Matei mi-a spus: „pentru că nu puteam să vorbesc, mămico. Ai uitat, că aveam un furtun? Dar a doua oară deja am vorbit cu Padre Pio!” „Și când asta?” l-am întrebat. „Câteva nopți mai târziu, când m-am trezit, mi s-a părut, că împreună cu Padre Pio a făcut drumul, deja ți-am povestit despre asta, și am vindecat un copil, care nu se putea mișca, nu-ți aduci aminte, mămico? I-am povestit și unchiului Ioan. Eu și Padre Pio în acea noapte am întreprins un zbor special. El m-a luat de mână și am mers împreună în slăvitul oraș, cum se numește, mămico?” „Nu știi Matei, Napoli, Foggia?” „Nu, mămico,

orașul cu case, pe care nu le cunosc. Am mers acolo împreună!” S-a oprit pentru moment și apoi satisfăcut a spus: „Roma, a fost Roma!” „Și ce ați mers să faceți la Roma?” l-am întrebat curioasă. „Am fost acolo la spital, unde un copil de 11 ani foarte bolnav, mi se părea că îl cunosc, și Padre Pio i-a spus, nu vorbea cu cuvinte, ci cu gânduri: „Matei, vrei să-l însănătoșești? „Și eu l-am întrebat: Cum se face? Și el: Prin puterea voinței. Copilul s-a trezit și apoi nu l-am mai văzut pe Padre Pio!” După aceste cuvinte eu am tăcut și mi-am adus aminte ce mi-a povestit separat mie și separat unchiului Ioan în salonul de resuscitare la câteva zile după ce s-a trezit. La amândoi ne-a spus în perioade diferite, că a avut un vis, în care a vindecat un copil țeapăn. Nu însă nu am acordat atenție acestui fapt. Dar nu m-am gândit, că după atâtea zile își va aduce din nou aminte și va povesti cu atâtea amănunte, cum a participat ipotetic la drumul lui Padre Pio. Nu sunt capabilă să dau importanță cuvintelor lui, dar un lucru este sigur: Matei povestește visele sale cu siguranță și convingere. Numai Domnul știe sensul a ceea ce s-a întâmplat în familia noastră. Am siguranța, că a stat aproape de noi și că ne binecuvânta datorită mijlocirii și rugămintilor lui Padre Pio, care în timpul pelerinajului său pământesc spunea: „Menirea mea ca și preot este să mă rog cu ardoare, să-l rog pe Dumnezeu pentru puterea familiei umane.” Și astfel s-a și întâmplat, dragă Padre Pio. Ne-ai îmbrățișat în încercare și ne-ai recomandat lui Dumnezeu.

Sanità Maria Lucia Ippolito

Sursa: Světlo, nr. 7/2006, pag. 12-13

**Semn miraculos, care revine mereu
M.Piotrowski TChr**

Lângă sanctuarul La Madona dei Fiori (Maria a Florilor) în orașelul Bra,

care se află în dieceza de Torino, la cca. 60 de km. de la Torino, spre Cunco, în fiecare an, în mijlocul iernii de la 8 până la 29 decembrie, deseori pe un ger puternic și în zăpadă, apare un fenomen extraordinar: în locul apariției Maicii lui Dumnezeu înfloresc pomii.

Istoria apariției Maicii lui Dumnezeu la Bra

Seara 29 decembrie 1336 pe lângă

Sanctuarul La Madona dei Fiori

statuia Maicii domului, trecea o tânăra doamnă căsătorită Egidia Mathis care avut o stare de sarcină avansată.

Micuța statuie pe un stâlp înalt în mijlocul arbuștilor. Acolo așteptau doi militari cu intenția de a o viola pe tânăra doamnă. Când Egidia a conștientizat, ce pericol o așteaptă, s-a îndreptat în sensul spre statuie și a rugat-o pe Maica Domnului pentru ajutor. Situația părea fără speranță, pentru că femeia nu a fost capabilă să se apere în fața a doi violatori. Dintr-o dată de pe statuie a strălucit o lumină atât de puternică, încât soldații s-au

Locul miraculoasei apariții a Maicii Domnului la Bra

speriat de moarte și au fugit. Egidiei însă i-a apărut Maica lui Dumnezeu cu un zâmbet și compasiune și a început să o liniștească. Imediat după această apariție Egidia a simțit durerile

nașterii și fără orice complicație a născut copilul în fața statuii. L-a înfășurat în pelerina sa și s-a grăbit să ajungă la prima casă, unde a cerut ajutor. Acest eveniment s-a împrăștiat prin oraș ca un fulger.

Curând după aceea s-au adunat în acel loc toți locuitorii orașului Bra Vă puteți închipui surpriza lor, când au zărit pomii încărcăți cu flori albe de primăvară. Pentru toți a fost semnul unei apariții confirmate de cuvintele Egidei Mathis. Lângă acl loc, unde Maica lui Dumnezeu a apărut și unde au înflorit pomii, s-a construit sanctuarul La Madona dei Fiori.

Neîntrerupta manifestare a semnului miraculos

De la aceste eveniment, care s-a petrecut la 29 decembrie 1336, au trecut deja mai mult de 670 de ani, și cu toate acestea semnul miraculos a pomilor înfloriți în locul apariției Maicii Domnului se repetă în fiecare an. Această manifestare le-a atras atenția specialiștilor de la Universitatea din Torino, care urmăresc acest eveniment începând din anul 1700 ca pe o „anomalie botanică.”

Oamenii de știință au confirmat, că pomii, care cresc în locul apariției, sunt *Prunus spinosa*. În mod normal înfloresc odată pe an la începutul lui aprilie și mai târziu au fructe mici și acre. Pomii din această specie de pruni cresc în Piemont foarte mult și formează grupuri foarte dese pe

lângă drumuri, în văi și pe măguri.

Cercetările

științifice au demonstrat, că terenul lângă sanctuar, pe care cresc pomii *Prunus spinosa*, nu se deosebește cu nimic. Este

la fel ca și în alte părți în această regiune. Nu au fost constatate nici alte influențe geofizice sau electromagnetice. Cercetătorii au constatat, că pomii, care înfloresc lângă sanctuar, sunt realmente la fel cu cei, care cresc în altă parte. Înfloresc normal în primăvară și fac fructe. Dimpotrivă florile în mijlocul iernii sunt pentru oamenii de știință o enigmă.

**Ramura înflorită
din Bra 2.1.2006**

Când în data de 2 ianuarie 2006 am venit împreună cu P. Toma Klimaczk la acest sanctuar, la Milano au fost 6°C și în mod excepțional în acel an nu a fost zăpadă. Parohul sanctuarului Don Michele ne-a spus, că pomii înfloresc în mod regulat pe 8 decembrie la sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri a Fecioarei Maria și înfloresc până la data de 29 decembrie, adică ziua aniversară, când s-a arătat Maica lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în decembrie, aici sunt întotdeauna geruri de câteva grade, florile pe pomi încă nu au înghețat niciodată. Chiar dacă am venit câteva zile după ce florile au trecut, pe pomi au mai rămas câteva flori, pe care le-am fotografiat. Don Michele ne-a mai spus, că după 670 (se referă al anul 2006) că pomii nu au înflorit numai de două ori, în decembrie a anului 1913 și în decembrie a anului 1938. A fost întotdeauna înaintea începerii războaielor mondiale. Oamenii de știință au mai făcut și următoarea încercare: Au plantat în locul apariției răsaduri, care proveneau din alte categorii, decât cele care cresc lângă sanctuar. Acești pomi, chiar dacă au fost din aceeași familie ca și pomi care înfloresc, nu au înflorit niciodată în decembrie. Înflorirea pomilor în mijlocul iernii rămâne pentru oamenii de știință o enigmă. De aceea, pentru oamenii, care

sunt deschiși pentru primirea semnelor Dumnezeului nevăzut, pomii, care înfloresc în decembrie lângă sanctuarul La Maria dei Fiori rămân un semn supranatural, care îndeamnă la convertire, la prezența Maici lui Dumnezeu, care vrea să ne conducă pe căile credinței până la Fiul său.

Don Michele a vorbit și despre faptul, că înflorirea miraculoasă a pomilor aduce pelerini la miracole și mai mari, cum ar fi convertirea și consfințirea lui Isus Cristos și Mariei. Multe persoane revin aici după mulți ani pentru sacramentul reconcilierii și primirea Euharistiei. Pomii, care înfloresc ne îndreaptă privirea spre prezența Maicii lui Dumnezeu, care este și Mama noastră iubitoare. A vorbi de asemenea despre numeroasele însănătoșiri miraculoase. De exemplu un băiat de cinci ani surdo-mut a fost înzestrat aici cu auz sau s-a ajuns la însănătoșire instantanee a unui schizofrenic de 15 ani, care apoi a putut să-și termine studiile, și-a fondat o familie și este cu totul sănătos.

Sanctuarul de Bra și Pânza de la Torino³

Există o legătură demnă de admirație între pomii miraculoși din Bra și Pânza de la Torino. Când pânza a fost expusă public în anul 1898, înfloreau pomii în Bra timp de trei luni, cât timp a fost pânza expusă. Situația s-a repetat în anul 1978. Atunci, pelerin a fost și cardinalul Wojtyla (mai târziu Papa Ioan Paul al II-lea).

Când pânza la 23 noiembrie 1973 a fost expusă pentru prima dată la televiziunea italiană, pomii de lângă sanctuarul din Bra au înflorit. În acest mod Maica lui Dumnezeu a dorit să confirme, că această pânză este un giulgiu autentic, în care Fiul ei a fost pus în mormânt.

Din Milujcie się 1/2006

³ Pânza de la Torino se referă la pânza unde apare fața lui Isus. O lungă istorie.

Sursa: Světlo, nr. 10/2006, pag. 7

**Întoarcerea preotului Alexandru Fixa
Preotul Alexander Fix din Astana,
capitala Kazahstanului, a vorbit la
Ziua Mondială a Tineretului la
întâlnirea cu Papa Benedict al XVI-lea
cu seminariștii.**

Excelența Voastră, cucernici frați în slujirea preotească, stimați seminariști, am fost ales, pentru a vă vorbi despre chemarea mea la preoție. Fiecare chemare este unică și specială!

**Părintele Alexander
vorbește la Ziua
Mondială a Tineretului**

M-am născut într-o micuță localitate în Kazahstan, în anul 1979. Am crescut la părinții și bunicii mei. Bunica mea – înainte de toate, bunica mea – și-a păstrat o

profundă credință în ciuda tuturor persecuțiilor.

Când eram încă mic, am auzit de la bunica despre Isus. Am învățat câteva rugăciuni, dar la școală mi-am pierdut credința. A fost în perioada comunismului, în regimul Uniunii Sovietice. Profesorii îmi spuneau: „Câți ani de școală a absolvit bunica ta?” Am răspuns: „Doi”. „Vezi, tu ai acum mai multă prezență la școală decât bunica ta.

**P. Alexander Fixa în timpul
salutului cu Papa
Benedict al XVI-lea**

Știi mult mai multe decât ea, nu ai nevoie de nicio credință în Dumnezeu.” Și autoritatea profesorilor mi-a distrus credința. Am crescut ca un ateist.

La fel ca și mulți oameni din URSS, m-am gândit, ce drum să-mi aleg. M-am hotărât

să merg la școala militară în Siberia și am stat acolo doi ani. În acea perioadă am cunoscut, cât de corupt și rău este întregul sistem sovietic, mai ales în armată. Aici domnea ura între militari și ofițeri. Întreaga serie de ofițeri a urmat și-a urmat fără scrupule doar cariera lor. Am înțeles, că acesta nu este drumul pe care mi l-am ales.

Am cunoscut, că una este să privești Armata Roșii la televizor și alta să fi membrul ei. M-am hotărât să plec din armată. În acel timp le-au fost pricinuite mari greutăți cadeților, care voiau să plec, pentru ceilalți înfricoșați să nu plece.

Când am vizitat-o pe bunica, i-am povestit toată situația și toate greutățile. Ea mi-a spus: „Copilul meu, trebuie să te rog, și vei vedea, că Domnul Dumnezeu te va ajuta.” În situația în care mă aflu, aceste cuvinte au fost pentru mine ca „o lovitură de har.” Mi-am scris Tatăl nostru și Bucură-te Maria și am început să mă rog. Când noaptea eram de gardă, mă rugam și simțeam prezența lui Dumnezeu atât de intens, încât mi-am spus: „Cât de prost am fost, că nu am crezut în Dumnezeu!” Am terminat cu brio serviciul militar și m-am întors acasă. Pas cu pas am pătruns mai profund în credință, mă rugam rozariul și citeam Sfânta Scriptură. După doi ani am simțit în inima mea chemarea la preoție.

În anul 2001 am fost sfințit preot la Astana, capitala Kazahstanului. Am fost fericit că arhiepiscopul meu, Excelența sa Toama Peta, care m-a sfințit, a fost împreună cu grupul, care a participat la Ziua Mondială a Tineretului la Köln pe Rin. În numele tuturor credincioșilor noștri rog pe Excelența Voastră, să vă rugați pentru Kazahstan și să ne trimiteți binecuvântarea. Vă mulțumesc foarte mult!

Din Kriche heute 2/2006

Sursa: Světlo, nr. 10/2006, pag. 9

Câteva cuvinte despre Padre Pio

Padre Pio s-a născut la 25 mai 1887. A murit la 23 septembrie 1968). Este unul dintre cei mai cunoscuți sfinți creștini ai secolului XX,

atât datorită stigmatelor (celor cinci răni ale lui Cristos de pe cruce, care îi sângerau în anumite perioade așa cum puteți

vedea în imaginile de mai jos), cât și datorită anumitor minuni cum ar fi levitația (ridicarea corporală în aer a diverselor corpuri prin voință, fără mijloace mecanice, atribuită unor ființe mitice, sfinți etc.), despre care se spune că le-ar fi experimentat. A fost un preot călugăr capucin al Italiei venerat și considerat sfânt în Biserica catolică. Născut cu numele Francesco Forgione, primește numele Pius, (în l. italiană Pio), cel pios, cel cuvios când intră în ordinul Capucinilor, de aici și numele care îl face faimos Părintele Pio – Padre Pio. La 16 iunie 2002, este canonizat de către Papa Ioan Paul al II-lea.

Promitem, că într-unul dintre numerele următoare sau ca anexă la numerele următoare, vom publica și o biografie mai detaliată a lui Padre Pio.

Sursa:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Padre_Pio

NU UITA NICIODATĂ:

Jungen Werth

Nu uita nici odată:

Faptul că trăiești, nu este ideea ta, și faptul că respiri nu este hotărârea ta.

Nu uita nici odată:

Faptul, că trăiești, este ideea altcuiva, și faptul, că respiri, este darul Său

Nu uita nici odată:

Nimeni nu se gândește, nu simte și nu se comportă ca tine, și nimeni nu râde ca și tine, cum o faci tocmai tu.

Nu uita nici odată:

Nimeni nu vede cerul, așa cum îl vezi tu, nimeni nu a știut niciodată, ce ști tu.

Nu uita nici odată:

Fața ta este cu totul unică în această lume și asemenea ochi ai doar tu

Nu uita nici odată:

Ești bogat, chiar dacă ai bani sau nu, pentru că ști să trăiești. Nimeni nu trăiește, cum trăiești tu.

Nu uita nici odată:

Ești, pentru că ai fost dorit, nu ești copilul întâmplării, a dispoziției sau al naturii, fără să avem în vedere faptul, dacă cântecul vieții tale îl cânti în gamă majoră sau minoră.

Ești gândul lui Dumnezeu, și chiar un gând genial.

Sursa: Světlo, nr. 12/2003, pag. 8

Așteptăm sugestiile, criticile și comentariile Dumneavoastră, la adresa de e-mail: monimex_f@yahoo.com Tel.: 0722 490 485 sau 0742 519 115.

Dacă aveți adresă de e-mail, puteți să o transmiteți și vi se pot trimite pe e-mail aparițiile acestei Foi Parohiale.

TOTUL ESTE GRATUIT!!!

Orice critică, orice sugestie sunt binevenite.

Vă mulțumim.

Traducerea: Iosif Fickl

Corectură: Maria Fickl